

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **O. M.,** zastoupená JUDr. Pavlem Krupkou, advokátem, v Litoměřicích, Palachova 14, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schr. 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2004, č. j. 46 Az 691/2003 - 23, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna zástupci stěžovatelky, JUDr. Pavlovi Krupkovi, advokátovi, v Litoměřicích, Palachova 14, **se stanoví** ve výši 2150 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 29. 5. 2003, č. j. OAM-439/LE-16-15-2003, rozhodl žalovaný tak, že žádost žalobkyni o udělení azylu se zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný své rozhodnutí opřel o zjištění, že žalobkyně podala žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohla požádat o udělení azylu dříve.

Žalobkyně napadla citované rozhodnutí včas podanou žalobou, v níž namítala, že žalovaný v řízení porušil ustanovení § 3 odst. 3, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona

č.71/l967 Sb., o správním řízení (správní řád), neboť se její žádostí o udělení azylu nezabýval odpovědně a svědomitě, rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Napadené rozhodnutí nesplňuje formální náležitosti, neboť není podepsáno osobou oprávněnou k jednání za žalovaného, žalovaný se v rozhodnutí nevypořádal se všemi provedenými důkazy, nezhodnotil je ve vzájemné souvislosti a odůvodnění rozhodnutí ji nepřesvědčilo o tom, že správní orgán vzal v úvahu veškeré skutečnosti vztahující se k jejímu případu. Žalovanému dále vytýká porušení ustanovení § 12 zákona o azylu, neboť se domnívá, že zákonné podmínky pro udělení azylu podle citovaného ustanovení splňuje, jakož i podmínky ustanovení § 91 zákona o azylu, neboť u ní existuje překážka vycestování, jak má na zřeteli toto ustanovení. K tomu dodala, že se na Ukrajinu nemůže vrátit, neboť jí tam hrozí smrt nebo sexuální otroctví ve veřejném domě. Chce žít důstojný život. Moci mafie na Ukrajině nedovede nikdo čelit, ani policejní ochrana nebyla v jejím případě účinná. Zločinci ji vystopovali vzdor dvojí změně bydliště. Žalobkyně tvrdila, že pokud by byla nucena podřídit se rozhodnutí o správním vyhoštění, bylo by to jako smířit se s rozsudkem smrti. Pokud si žalovaný nedokáže obstarat skutečnosti a důkazy, vztahující se k jejímu případu, měl by rozhodnout v její prospěch. Žádala proto provedení důkazu jejím výslechem, správním spisem a doplněním informací o zemi původu.

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 6. 4. 2004, č. j. 46 Az 691/2003 - 23, žalobu proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného zamítl, když konstatoval, že skutková zjištění, která žalobkyně nezpochybnila ani v podané žalobě, svědčí pro závěr správního orgánu o zjevné nedůvodnosti žádosti žalobkyně o udělení azylu. K námitce žalobkyně, že napadeným rozhodnutím bylo porušeno ustanovení § 12 zákona o azylu, krajský soud uvedl, že v daném případě, kdy bylo nepochybně prokázáno, že žalobkyně podala žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohla požádat o udělení azylu dříve, a žádost žalobkyně jako zjevně nedůvodná byla zamítnuta podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, nebylo povinností správního orgánu zjišťovat a posuzovat, zda žalobkyně splňuje či nesplňuje podmínky pro udělení azylu taxativně stanovené v § 12 zákona o azylu. Soud dále nesouhlasil s námitkou ohledně nesprávné aplikace ustanovení § 91 zákona o azylu, neboť z ustanovení § 28 zákona o azylu dovodil, že výrok týkající se překážky vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu může být jen součástí rozhodnutí, ve kterém správní orgán rozhodl o neudělení azylu podle § 12, § 13 a § 14, avšak nikoli rozhodnutí vydaného podle § 16 odst. 1 zákona o azylu, kterým se žádost o udělení azylu zamítá jako zjevně nedůvodná. Krajský soud rovněž odmítl námitku žalobkyně, že rozhodnutí žalovaného nesplňuje formální náležitosti, neboť není podepsáno osobou oprávněnou jednat za žalovaného. Podle názoru krajského soudu ze zákona o správním řízení, ale ani z jiného právního předpisu, nevyplývá, že by rozhodnutí správního orgánu doručovaná účastníkům řízení musela být podepisována osobou oprávněnou za správní orgán jednat, a navíc originál rozhodnutí žalovaného, založený ve správním spisu, je osobou oprávněnou za žalovaného jednat podepsán (v daném případě ředitelem odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky PhDr. T. H., který podle organizačního řádu Ministerstva vnitra České republiky je oprávněn jednat jménem ministerstva v azylových věcech). Závěrem krajský soudu uvedl, že pokud žalobkyně poukázala na neúplně zjištěný stav věci pouze v obecné poloze, neuvádí žádné konkrétní důkazy, které by měly být provedeny k úplnému zjištění věci, soudu nezbylo, než rovněž v obecné poloze konstatovat, že podle jeho názoru byl před vydáním rozhodnutí skutkový stav zjištěn dostatečně, když správní orgán vycházel při svém rozhodování z výpovědi žalobkyně a vypořádal

se s obsahem provedených důkazů. Ze spisu žalovaného vyplývá, že žalobkyni byla dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a navrhnout doplnění řízení.

Proti citovanému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) ve smyslu ustanovení § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), včas kasační stížnost, neboť je toho názoru, že rozhodnutí správního orgánu a následně rozhodnutí Krajského soudu v Praze je nezákonné. Správní orgán si nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, čímž porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst.1 a § 46 správního řádu, a v důsledku toho i nesprávně právně posoudil žádost o azyl; důkazy, které si orgán opatřil pro rozhodnutí, nebyly úplné, došlo opětovně k porušení ustanovení § 32 odst.1 a dále § 34 odst.1 správního řádu, nemohl tedy správně usuzovat na skutkové a právní otázky, které pro své rozhodnutí potřebuje zodpovědět; rozhodnutí nevyplývá ze zjištěných podkladů, t. j. není zde logická vazba mezi rozhodnutím a podkladem pro ně. Stěžovatelka dále poukazuje na to, že v zemi původu je ohrožena na životě, nemá se kam obrátit o pomoc, protože stát takové poměry trpí a podporuje je; návrat na Ukrajinu pro ni znamená ohrožení jejího života ze strany jejího otce. Zdůrazňuje rovněž, že v jejím případě jsou dány důvody pro udělení humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. V této souvislosti se odvolává jednak na čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, že „nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení, nebo trestu“, a jednak na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci Cruz Varas z roku 1991, A-201, 69-70 a rozsudek ve věci Vilvarajah z roku 1991, A-215, 3 (vyhoštění), kdy vyhoštění žadatele o azyl smluvním státem může způsobit problémy ve vztahu k článku 3 a založit tak v této věci odpovědnost smluvního státu z titulu Úmluvy, pokud existují vážné důvody k obavám, že dotčená osoba bude v zemi určení vystavena reálnému riziku být mučena nebo podrobena nelidskému a ponižujícímu zacházení. K námitce, že se stěžovatelka neobrátila na státní orgány o pomoc, se v kasační stížnosti uvádí, že není možné se obrátit na policii na Ukrajině, protože není po nikom možné požadovat, aby se sám a dobrovolně vystavoval perzekuci, aby mohl lépe prokázat své obavy z pronásledování. Stěžovatelka se dále dovolává názoru v Příručce k postupům a kriteriím pro určování právního postavení uprchlíků, vydané Vysokým komisařem v lednu 1992 v Ženevě, kde je v čl. 53 uvedeno: „Může se stát, že žadatel byl podroben různým opatřením, která sama o sobě ještě nepředstavují pronásledování (např. různým formám diskriminace), ale jsou v některých případech spojena s dalšími zápornými faktory (např. obecné ovzduší nejistoty v zemi původu). V těchto situacích mohou různě se uplatňující aspekty ve svém součtu vyvolat určitý efekt, který může logicky opravňovat k tvrzení o opodstatněnosti pronásledování na kumulativním základě.“ V této souvislosti stěžovatelka zmiňuje i čl. 43 Příručky, podle kterého „tyto úvahy (opodstatněné obavy z pronásledování) se nemusejí nutně zakládat na vlastních osobních zkušenostech žadatele. To, co se stalo např. jeho přátelům, příbuzným a dalším členům stejné rasové nebo společenské skupiny může klidně ukazovat, že jeho obavy v tom smyslu, že se sám dříve nebo později stane obětí, jsou opodstatněné. Relevantní jsou zákony země původu a zejména jejich aplikace.“ Vzhledem k uvedenému se stěžovatelka obrací na Nejvyšší správní soud v Brně a navrhuje, aby přiznal odkladný účinek vykonatelnosti napadeného rozhodnutí a vydal rozsudek, podle kterého rozhodnutí Krajského soudu v Praze, č. j. 46 Az 691/2003 – 23, se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu projednání. Současně žádá o nařízení veřejného soudního projednání věci v přítomnosti stěžovatelky. Stěžovatelka kasační stížností žádá o ustanovení bezplatného právního zástupce z řad advokátů, osvobození od soudních poplatků, protože nemá žádný příjem a tlumočníka do ruského jazyka. V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že kasační stížnost

je podávána z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Podle stěžovatelky krajský soud zjistil skutkovou podstatu na základě důkazního řízení, při němž byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost. Krajský soud se totiž ztotožňuje se závěrem Ministerstva vnitra, že při zamítnutí žádosti o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu lze vycházet z pouhého faktu, že stěžovatelka podala žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. K tomuto skutkovému zjištění dospívá pouze na základě skutečnosti, že stěžovatelka podala žádost až po svém zadržení Policií ČR, ačkoliv mohla žádost podat již dříve. Tato úvaha je sice možná a logická, ale nevylučuje i jiný závěr. V tomto směru se nabízely další důkazy, které je stěžovatelka ochotna a schopna navrhnout. Přesto správní orgán i krajský soud ohledně jejich tvrzení žádné další důkazy neprováděl, a tím postupoval v rozporu s ustanovením § 32 odst. 1 a § 34 odst.1 správního řádu, jak na to stěžovatelka poukazuje v kasační stížnosti. Nezákonnost rozhodnutí krajského soudu spatřuje stěžovatelka také v tom, že krajský soud nesprávně aplikoval hmotné právo. V době rozhodování krajského soudu již bylo zřejmé, že je stěžovatelka ve vysokém stupni těhotenství (dcera se jí narodila 11. 7. 2004). Stěžovatelka je přesvědčena, že pokud je ve své vlasti ohrožena na životě a pokud byla těhotná a bez prostředků, mohl krajský soud na její případ aplikovat ustanovení § 14 zákona o azylu. Soud měl hodnotit důvody pro azyl uváděné stěžovatelkou podle všech ustanovení hmotného práva a neomezit se jenom na otázku, zda je naplněna skutková podstata § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Pokud tak soud neučinil, nesprávně posoudil právní otázku, kterou měl řešit.

Žalovaný se vzhledem k obsahu kasační stížnosti odmítl vyjádřit. K přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neshledává důvody, jeho návrh proto nepodporuje.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka dne 30. 4. 2003 podala žádost o udělení azylu, ve které uvedla, že chce zůstat v ČR, má strach z mafie a nemůže se vrátit na Ukrajinu. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu na území ČR pak stěžovatelka specifikovala uvedené skutečnosti, když z její výpovědi vyplynulo, že je stále pronásledována členy ukrajinské mafie, neboť utekla z Polska, kde byla nucena

k prostituci, ačkoli tam odjela v domnění, že bude pracovat v balírně zeleniny. Ukrajinu opustila dne 10. 12. 2002, na území ČR pak pobývala dvacet dní na základně platného víza, posléze ilegálně. Žádost o azyl podala až dne 30. 4. 2003, t. j. poté, co byla zadržena Policií České republiky jako cizinka bez platných cestovních dokladů a umístěna do Zařízení pro zajištění cizinců Velké Přílepy, kde s ní bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění.

Podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu žádost o udělení azylu se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel podal žádost o udělení azylu s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny, ačkoliv mohl požádat o udělení azylu dříve.

Na základě zjištěného skutkového stavu věci má Nejvyšší správní soud za prokázané, že stěžovatelka od svého příjezdu do podání žádosti o udělení azylu pobývala na území České republiky více jak čtyři měsíce, přičemž pouze 20 dní na základě platných dokladů. Rovněž má za prokázané, že o azyl požádala až poté, co byla zadržena Policií České republiky jako cizinka bez platných dokladů a bylo s ní zahájeno řízení o správním vyhoštění. Zdejší soud proto konstatuje že zjištěný skutkový stav byl jak žalovaným, tak následně krajským soudem správně subsumován pod dikci ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Stěžovatelka měla dostatek času a možností vejít do kontaktu se zástupci státních orgánů České republiky, podání žádosti o azyl ji v dané době nebránily žádné objektivní okolnosti. Domnívá-li se stěžovatelka, že zjištěný skutkový stav mohl vést k jinému závěru, než jaký byl vysloven žalovaným, a posléze i krajským soudem, pak bylo jejím právem i povinností takový závěr formulovat a odůvodnit. Tímto způsobem však stěžovatelka nepostupovala, její argumentace směřuje a vždy směřovala pouze k její situaci na Ukrajině a důvodům, pro kterém přijela do ČR, nikdy však k objasnění okolností, pro které o azyl požádala až v době, kdy s ní bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uvedenou skutečnost nikdy nerozporovala, považuje Nejvyšší správní soud stěžovatelčinu ochotu a schopnost navrhnout důkazy k řádnému zjištění skutkového stavu za zcela nepřípadnou. Podle názoru zdejšího soudu byl skutkový stav zjištěn řádně, když žalovaný vycházel při svém rozhodování z výpovědi stěžovatelky a vypořádal se s obsahem provedených důkazů.

K námitce stěžovatelky, že krajský soud na její případ neaplikoval ustanovení § 14 zákona o azylu, zdejší soud podotýká, že podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka nesprávnou aplikaci § 14 zákona o azylu v žalobě nenamítala, nemusel se jí krajský soud zabývat. K otázce tzv. humanitárního azylu lze dodat, že jeho udělení je na volné úvaze příslušného správního orgánu; jeho smyslem je možnost daná správnímu orgánu zareagovat jak na případy předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu, tak i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Okolnosti svědčící pro poskytnutí humanitárního azylu pak správní orgán posuzuje na základě volné úvahy, přičemž na udělení azylu podle § 14 zákona o azylu není právní nárok. Soud posléze posuzuje pouze tolik, zda správní orgán nevybočil z obecných mezí daných základními principy platného právního řádu, zde především zákazu diskriminace, či z hlediska procesních předpisů. Takové pochybení ze strany správního orgánu nezjistil. Sám o udělení humanitárního azylu rozhodnout nemůže.

K žádosti stěžovatelky, aby bylo ve věci nařízeno jednání, Nejvyšší správní soud sděluje, že podle ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s. o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání. Považuje-li to za vhodné nebo provádí-li dokazování,

nařídí k projednání kasační stížnosti jednání. Podle názoru zdejšího soudu předložený spis obsahuje dostatek informací pro to, aby bylo možno ve věci rozhodnout. Nařízení ústního jednání se proto jevilo jako nadbytečné. V návaznosti na to pak nebylo zapotřebí, aby stěžovatelce byl ustanoven tlumočník. V dané věci vycházel Nejvyšší správní soud na základě § 64 s. ř. s. z ustanovení § 18 odst. 2 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), podle kterého účastníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, soud ustanoví tlumočníka, jakmile taková potřeba vyjde v řízení najevo. V průběhu řízení však taková potřeba najevo nevzešla. Stěžovatelka podala kasační stížnost v češtině a dokázala na výzvy a poučení krajského i Nejvyššího správního soudu včas a řádně zareagovat. Za nerozhodné přitom soud považuje, zda tak činila stěžovatelka osobně nebo prostřednictvím advokáta. Otázka ustanovení tlumočníka by se tak nepochybně stala aktuální až v případě ústního jednání, které však zdejší soud nenařídil.

Pro úplnost k žádosti stěžovatelky o ustanovení bezplatného právního zástupce a osvobození od soudních poplatků Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelce byl usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2004, č. j. 46 Az 691/2003 – 45, ustanoven advokát JUDr. Pavel Krupka, a že podle ustanovení § 11 odst. 2 písm. ch) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, je cizinec v řízení o přiznání statutu uprchlíka osvobozen od soudních poplatků.

V návaznosti na uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že není dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Krajského soudu v Praze zrušit, neboť se nejedná o rozhodnutí nezákonné z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a rovněž zdejší soud neshledal žádnou vadu řízení, jež by spočívala v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, přičemž rozhodnutí správního orgánu není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

Stěžovatelka podala současně s kasační stížností návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť se jedná o věc, která byla vyřízena v souladu s ustanovením § 56 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. přednostně.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni (stěžovatelce) náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Odměna zástupci stěžovatelky, JUDr. Pavlovi Krupkovi, který byl ustanoven stěžovatelce k její žádosti usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2004, č. j. 46 Az 691/2003 - 45, byla stanovena za dva úkony právní pomoci po 1000 Kč (převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti – § 9 odst. 1 písm. f/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.), k čemuž byl přičten režijní paušál ve výši 2 x 75 Kč ve smyslu § 13 odst. 3 téže

vyhlášky, celkem tedy 2150 Kč. Uvedená částka bude zástupci stěžovatelky vyplacena do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. května 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu